

Bohova pri Hočah. V nedeljo dne 8. aprila je prinedila gasilska četa na Bohovi s pomočjo svojega samaritanskega odseka prvo igro v gasilnem domu »Kakšen gospod, takšen sluga«. Po predstavi se je podal gasilec Tušak Josip v spremstvu svojega prijatelja na svoj dom. Čez nekaj časa je prišla k Tušakovim gđ. Justina Kozel iz Bohove. G. Tušak in njegov prijatelj sta jo povabila v sobo, naj gre poslušat radio. Ko so vsi trije sedeli v sobi, je g. Tušak razkazoval svoj samokres, ki se mu je nenadoma izprožil in zadel Justino Kozel v vrat tako nesrečno, da se je sirota čez par trenutkov mrtva zgrudila na tla. Obdukcija iste se je vršila dne 9. aprila ob 16. uri. Pogreb je bil ob zelo obilni udeležbi dne 10. aprila ob 17. uri. Naj bo pravični Bog nedolžni žrtvi milostljiv, ostalim domačim naše iskreno sožalje! — ~~Naš sosed Ivan Greif si je zbral za svojo življenjsko družico Terezijo Šmirmaul iz Frama. Zakonsko zvezo je blagoslovil ženinov stric vlč. g. župnik Ivan Greif iz Turnišča v Prekmurju. Ob tej priliki smo se spomnili tudi naših dijakov ter jim poslali za dijaško kuhinjo v Mariboru 176 Din. Bog ohrani mlada zakonca zdrava in srečna ter revežem naklonjena!~~

St. Peter pri Mariboru. Zadruga »Narodna knjiga« v Mariboru priredi v nedeljo dne 29. aprila pri nas razstavo dobre knjige. Razstava, ki bo združena s poučnim predavanjem o dobri knjigi in dobrem tisku, bo v župnišču. Na razstavo in predavanje se že danes opozarjajo Šentpeterčani. Naj takrat nobeden ne manjka.

St. Peter pri Mariboru. Probl ukinitvi, ozir. premestitvi orožniške postaje so vložili občani priziv, odnosno prošnjo, da se namera ne izvrši in da ostane sedež orožniške postaje še nadalje pri St. Petru. Sedež postaje se namerava prenesti v Košake. Tako bi Šentpeterčani izgubili eno za drugim. Sedaj pa je prišlo obvestilo, da se prošnja ni ugodilo. — Na cvetno nedeljo se je vršil sklep kmetijsko-gospodinjkega tečaja, katerega so vodile šolske sestre pod vodstvom sestre Gabriele. Je to že peti tovrsten tečaj in je iz teh tečajev že izšlo okrog 60 bodočih gospodinj. Sklepna slovesnost tečaja je pokazala, da so se dekleta mnogo koristnega in potrebnega za vsakda-

Trdovratno zapeko, katar debelega črevesa, napetosti, želodčne motnje, zastajanje krvi, nedelavnost jeter, zlato žilo, bolečino v kolkih odpravimo gotovo z uporabo naravne »Franz Josefove« grenčice, če jo izpijemo zjutraj in zvečer malo čašico. Zdravniki strokovne veličine izpričujejo, da učinkuje »Franz Josefova« grenčica celo pri zdražljivem črevesju brez bolečin. Dobi se v vsah lekarnah, drogerijah in specerijskih trgovinah.

nje življenje naučila. — Letos bo imela šentpeterska župnija po daljšem presledku zopet novomašnika. Novo mašo bo daroval kapucin Fr. Gabriel Škof. Zadnja nova maša je bila pri nas leta 1917. Daroval jo je sedanji župnik v Sromljah č. g. Štefan Stiper. — Za učitelja-voditelja osnovne šole pri Sv. Jerneju nad Muto je bil imenovan tukajšnji domačin Alojzij Senekovič. — Veliko pažnjo polagajo letos kmetovalci sadonosnikom. Obeta se nam in si tudi želimo bogato sadno letino. No, pa smo tudi potrebni, drugače bomo zadnje še pozabili, kakšen je denar, in tudi davkarji ni po volji, če smo brez denarja. — Na belo nedeljo so pa imeli naši sosede ob koncu župnije v Grušovi prav ljubko slovesnost. Tadan se je v vaški kapeli služila sv. maša, obenem je bil blagoslovljen nov zvon, katerega sta prikrbela s pomočjo vaščanov zakonca Damiš. Službo božjo je opravil ter imel prelep govor g. profesor Peter Kovačič iz Celja.

Črna pri Prevaljah. Veselo so zapeli iz visokih stolpnih lin velikonočni zvonovi v rano jutro, mogočno odmevali strelji topičev s holmov po tih dolini in budili Črnjane k velikonočnemu vstajenju. In sredi med ljubkim pritrkavanjem, med mogočnim bobnenjem topičev je za vedno nehalo biti blago srce gospe Tekle Drvodol, po domače Pušnice. Kdo ni poznal te blage duše? Svojim otrokom je bila nad vse skrbna, krščanska mati. Ob Slomšekovih »Drobtincah«, ob »Blažetu in Nežici« se je učila svoje otroke vzgajati. In njen trud ni bil zaman. Starejši sin Joža gospodari vzorno na domačem posestvu, kjer je rajna celih 26 let kot vdova delala, trpela in se mučila, da bi otrokom ohranila rodni dom; mlajši g. Lojze pa je izpolnil njeno tiho, srčno željo. Postal je duhovnik in sedaj kaplanuje na zelenem Štajerskem. V trplje-

nju, v nezgodah in nesrečah je iskala pomoči in tolažbe edinole ob presv. Srcu Jezusovem, v katero je neomajno zaupala. Kdo ni poznal rajne Pušnice? Črnski študenti so jo imeli za svojo dobro mater. Prvi obisk ob počitnicah je veljal njej. Ob teh prilikah je rajna marsikatero dobro seme položila v mlada dijaška srca. Poznali so rajno reveži, brez domci in brezposelni. Vsem je bila njena hiša odprta, za vse je imela odprte roke in sočutno srce. Kaj rada je delila miloščino po rokah svojih otrok. Tako je tudi tam vsadila v srce ljubezen do ubogih in ponižanih. Ljubila je tudi nad vse svojo farno cerkev. Da bi bila bližje cerkve, se je pred tremi leti preselila v vas, kjer je posedovala čedno hišico. Tukaj je živela s svojo sedemletno vnukinjo in se pripravljala za pot v večnost, kamor jo je na velikonočno jutro, ob pesmih zvonov, poklical naš Zveličar. Spavaj, spavaj sladko, duša blaga!

Rače-Fram. Obhajali smo veselo gostijo. Naš sosed Ivan Greif si je zbral za svojo življenjsko družico Terezijo Šmirmaul iz Frama. Zakonsko zvezo je blagoslovil ženinov stric vlč. g. župnik Ivan Greif iz Turnišča v Prekmurju. Ob tej priliki smo se spomnili tudi naših dijakov ter jim poslali za dijaško kuhinjo v Mariboru 176 Din. Bog ohrani mlada zakonca zdrava in srečna ter revežem naklonjena!

Sv. Barbara v Slov. goricah. Glede na trditev dopisa v »Slov. gospodarju« z dne 4. t. m. o 85% občinskih doklad ugotovljamo sledeče: Koliko bodo občinske doklade znašale, še ni natančno določeno. Da bodo visoke, je brez dvoma, to pa ni naša krivda, ampak v veliki meri krivda ene od komasiranih občin, katera nam je prepustila precejšnjo breme dolga. Uprava bo najbrž stala približno 15.000 Din, kar je v dopisu približno prav izračunano, pri čemer bodi ugotovljeno, da smo se poslužili najnižje zakonite mere. Naše načelo je in ostane: delati v blagor občine in vseh občinarjev.

Sv. Rupert v Slov. goricah. Velikonočna izdaja »Slovenca« je prinesla spis pod naslovom: »Na Šmarni gori ognjenika«. Vse se je zanimalo za to strašno nesrečo. Ker pa nas dopisnik tolaži in obeta, da se skriva v tej gori bogata zlata žila, smo si mislili, da bomo Slovenci kar čez noč postali bogati in bo tu-

Muropoljci Veržejcu niso verjeli. Celo smejali so se mu nekateri, češ, da bi rad igral nekako večjo vlogo nego je položaj »hauptmana« peščice veržejskih strelcev. Prigodilo se je, da so ga naravnost napodili z očitkom, da ga je strah za lastno kožo. On je že dvakrat hudo razdražil sršenovo gnezdo onstran Mure. Naj le opikajo Kruci njegove Veržejce, ker nad ostalimi Muropoljci se nimajo zakaj znašati. Povsod samo trmasta in gluha ušesa!

Pri toliki kratkovidnosti je mislil stari Ropoša: Bog je sebi najprej ustvaril brado. Bom pač oskrbel ter zavaroval pred nevarnostjo to, kar mi nalaga dolžnost.

Krenil je proti Jeruzalemu in k Sv. Miklavžu v prepričanju, da bi znala tokratna povodenj Krucev preseči muropoljsko ravan in se dvigniti v hribe. Podal se je k miklavškemu župniku g. Martinu Starihi, o katerem je šel glas, da je bil oficir pred posvečenjem v mašnika ter se je boril nešteto krat proti Turkom. Ze starejši gospod je bil priljubljen ter spoštovan daleč na okrog. Radi njegove življenske izkušnje so se zatekali k njemu ljudje po navete. Slovel je kot ranocelnik in zdravnik. V sili je bil takoj na uslugo,

če je bilo treba še tako daleč pohiteti k bolniku. Pijanci in pretepači so imeli strah pred njegovo goljatsko roko. Ako je prestavil brez najmanjšega napora z rokami poln polovnjak z enega gantnerja na drugega, je dvignil liki pero v zrak nakresanega razgrajača in mu odmeril prosto med nebom in zemljo na neimenovani del telesa, kar mu je šlo in ne škodilo.

Gospod Martin Stariha je poslušal pozorno starega stotnika, kaj da grozi Murskemu polju in najbrž tudi Ljutomerskim goricam. Takoj je bil pridobljen za izpeljavo obrambnega načrta. Pri kručevskem navalu ni šlo samo za varnost njega ter faranov, predvsem za največjo dobrotnico cerkve, revežev in cele miklavške župnije — za Vido na krasnem imanju na Jeruzalemskem griču!

Vojna izkušnja mu je narekovala, da v dolini in sploh nizko ležeči Miklavž ni za pretvorbo v tabor po tedanjih pojmihi. Jeruzalem s svojim bajnim razgledom daleč na okrog je ustvarjen, da kljubuje sovražniku, če bi bilo treba mesece.

Župnik in oče sta mahnila v Jeruzalem do Vide na določitev bodočih utrdb in zakopov na licu mesta. Čisto smo pozabili na Vidovega sinčka, katerega

sto metrov daleč. Na poti je podri celo vas, za njim pa so ostale trašne razvaline. Pod stambami je ostalo še nekaj ranjenih, ki pa jim je zelo težko priskočiti na pomoč. Prizadeti sta dve vasi in je doslej ugotovljenih 40 človeških žrtev — med njimi 11 moških, 12 žensk in 17 otrok. Morski val je podri okoli 30 poslopj. 17 oseb še pogrešajo. Vlada je uvedla obsežno pomožno in reševalno akcijo.

Konjska zvestoba do groba.

Brock je bilo ime konju, na katerem je jezditel po bojnih poljanah stari general Artur Currie, bivši vrhovni poveljnik čet iz

di na nas Ruperčane nekaj odpadlo, da se ne bomo pritoževali radi krize kot zadnjič, ker denarja smo potrebni kot volk krogle, posebno pa še zlatega. Vse spomladansko delo smo mislili opustiti ter iti na Šmarno goro, da bi iskali zlato, magari če bi si v goreči lavi malo prste opekli, bi ne bilo tako hudo, saj smo vsemu navajeni. Ker niso bili vsi tako srečni, da bi čitali ta članek, smo mislili kar po vojaško alarmirati, da bi se vsi tamkaj znašli ter bili deležni enakih milosti. Toda čudno! V najlepših sanjah se nam odprejo oči, da je to potegavščina za 1. april! Zopet razočaranje, gledali se smo kakor »Butalci«. —

Je vrtička Ruski emigranti v Hrastovcu so do sedaj svoje mrličke pokopavali v Št. Lenartu; oblast pa je to prekinila, ker spadajo k nam in so že enega 3. aprila pokopali pri nas. — K sklepu svetega leta se je med številnimi romarji v Rim tudi iz naše fare eden udeležil, seboj je prinesel poln koš zanimivosti, katere nam pripoveduje.

Sv. Jakob v Slov. goricah. Umrl je mladenič Franc Gradvol, rejnec Franca Cinerja, pos. na Drankovci, v starosti 23 let. Podlegel je zavrtni boleznii jetiki. Z njim smo izgubili fanta veselega značaja, ki je rad čital naše liste, v družbi pa je bil zabaven in kratkočasen. Pogreb se je vršil dne 11. aprila. Pri odprtem grobu se je poslovil od pokojnega v imenu Marijine kongregacije, koje član je bil, domači g. župnik. V Bogu vekomaj počivaj. Domačim naše sožalje!

Sv. Bolfank v Slov. goricah. Po dolgem čakanju dobimo novega župnika in sicer g. Letonja Franca, sedaj župnika pri Sv. Antonu na Pohorju. Prihod je napovedan za zadnji dan tega meseca. — Tukajšnji organist g. Iv. Slaček je obhajal dne 2. aprila 25letnico svojega organistovanja in letos 50letnico svojega življenja. Služboval je na Skomrah, pri Sv. Vidu ob Dravi, v Rušah, kjer je bil ustanovitelj tamošnjega pevskega društva, dalje v Limbušu pri Mariboru. Pri Sv. Bolfanku deluje že 8 let. Skromno slavnost jubileja je obhajal v krogu svojega pevskega zbora. Naj ga Bog ohrani še mnogo let! — Minull mesec

je bil pokopan Jakob Čuček, znani zidarski mojster, zadnje čase stanujoč v Bišeckem vrhu. Od novega leta sem je ugrabila nemila smrt že četvero nedolžnih otrok. Vsi skupaj naj v miru počivajo! — O križih in težavah pa molčimo. Gospod pravi v osmerih blagih: »Blagor mirnim in potrpežljivim!«

Sv. Anton v Slov. goricah. Sporočiti vam moram, da nas hoče zapustiti nad vse priljubljena rodbina Vogrinec. Gospa je bila skozi več kakor 30 let naša vrla in nad vse priljubljena učiteljica in vzgojiteljica naših malih; delala, trpela in veselila se je z nami in za nas. Gospod, ki je odšel že pred leti v pokoj, je bil izvrsten čebelar, vrtnar in sadjar, in bo zapustil skoraj pri vsaki hiši za seboj kak spomin iz ene teh strok. Težko ju bomo pogrešali. Zdaj, ko odhajata v zasluženi pokoj v lepi Maribor, gre hvaležnost in ljubezen naše fare z njima. Naj dolgo uživata lepo jesen svojega življenja! Nam pa Bog daj še več takih učiteljev in vzgojiteljev!

Velika Nedelja. Kljub nagajivemu vremenu smo letos vendar okopali v vinskih goricah, čeravno je bila letošnja kop tako huda, da je že dolgo ne pomnijo. Vsak posestnik pravi, da je letos veliko več kopačev porabil kot lansko leto; pa premagali smo tudi to. Sedaj pridejo na vrsto setve na poljih, samo da bi imeli stalno vreme, kajti skoraj vsak drug dan nas obišče dež.

Negova. Kar smo si dolgo želeli, se nam bo dne 1. maja izpolnilo. Dobili bomo novega g. župnika. Sprejem bo dne 30. aprila, zato se dekleta pozivajo, da si vse potrebno preskrbijo, isto tudi fantje. Dne 1. maja obhaja tudi g. Franc Bratkovič, ki je stopil v pokoj, 30letnico tukajšnjega duhovniškega službovanja. Za vse njegovo veliko delo še enkrat: Bog plačaj! Bog ga živi še mnogo let! Razpored 1. maja: ob pol osmih pridiga, potem slovesna sv. maša g. Bratkoviča; ob pol desetih pridiga, inštalacija novega g. župnika Ivana Granfola in slovesna sv. maša. K tej slovesnosti se vabijo tudi iz sosednih far k prav številni in obilni udeležbi!

Sestrže. Povrnila se je zopet cvetoča spomlad, v kateri se je preselil k večnemu počitku prevžitkar Gašper Brumec v 89. letu svoje starosti. V mladih letih je bil zgleden sestrički gospodar ter prav marljiv in dober

oče sedmim otrokom, kateri so bili pozneje vsi dobri gospodarji. Gašper je bil tudi spreten kuhar na raznih sedminah in gostijah. Svojim vnukom in pravnukom je vedno bil najzvestejša pestunja in zato so ga ti v solzah spremljali na poslednji poti. Starček je bil celo svoje življenje čil in krepak; alkohola ni okušal; bil je v vsaki reči varčen, ponižen in globoko prešinjten z vero. Naj počiva v miru božjem, preostalim pa naše srčno sožalje!

Bočna pri Gornjemgradu. Na belo nedeljo smo obhajali pri nas zelo lepo in veselo slovesnost, zlato poroko obče spoštovanih ter priljubljenih zakoncev Jožefa Rop, posestnika, in Antonije, rojene Šket. Te redke slavnosti so se udeležili skoraj vsi župljani, svatov je bilo nad sto. Počastila sta zlatoporočenca tudi dva odlična gospoda gosta: gimn. profesor v Mariboru Jakob Richter, tukajšnji rojak iz Noveštifte, in sosedni mestni župnik gornjegrajski, G. profesor je v cerkvenem govoru slavil odlične lastnosti zlatoporočencev, skrbno in modro odgojo otrok, ki jima delajo čast in veselje (sedem še živih) in je dalje dokazoval, kako je sv. krščanska vera in življenje po njej edini in zanesljivi pogoj prave zakonske sreče. Pri slavnostnem obedu so prav lepo svirali tamburaši iz sosedne župnije sv. Franciška, sedem pridnih in poštenih fantov; vsa čast in hvala jim in prisrčni Bog plačaj! Zlatoporočencema želimo, da bi še doživela biserno poroko!

Gornja Ponikva pri Žalcu. Pomladno prenavljanje in presnavljanje se je pri nas začelo takoj po umiku snežne odeje. Vzporedno s tem naravnim prenavljanjem se je vršilo duhovno s sv. misijonom v dneh od 4. do 11. marca, ki sta ga vodila pp. jezuita iz Ljubljane. Jedrnatl govori in veličastna procesija, takozvana spravna ali rimska procesija, zvečer z Najsvetejšim, vse to je dalo dušam nove pomladi. Iskrena hvala domačemu g. župniku, ki nam je omogočil te dneve duhovne preosnove. — V večnost je odpotoval Jekopinov oče v starosti 91 let. Pokopali smo ga prav na nedeljo, na prvi dan sv. misijona. Ob grobu je domači g. župnik v zbranih besedah proslavil njegovo vzorno življenje. Par dni po sv. misijonu nas je zapustil daleč na okoli znani vestni zidar in družinski

Kanade. Po koučani vojni je prejela žival milostni prevžitek. General je poslal konja na farmo svojega brata, kjer so skrbeli za njega. Ko je general umrl, je bil konj že prestar, da bi se udeležil gospodarjevega pogreba. Žival bi ne bila preživela daljnega potovanja v Montreal. Sploh pa ni bilo že leta in leta med konjem ter generalom nobenih zvez. Od dneva generalove smrti stari konj ni več jedel in je po 8 dneh poginil.

Advokat obglavljen.

Dne 11. aprila 1934 je bil v mestu Aix na Francoskem obglavljen advokat Sarret. Mož je bil rodom iz Trsta

smo ostavili v Jeruzalemskih goricah kot sedemletnega ravnokar pokristjanjenega Turčka. Franc je bil ob tokratnem posetu dedeka in g. župnika 17 letni mladenič. Materine visoko-krepke postave, očetove uprav turške odločnosti, ne baš lepega obraza, pač pa mu je žarela iz oči — nedolžnost — sad najskrbnejše vzgoje. Užival je domačo vzrejo pod skrbnimi očmi dobre matere. V predmetih, ki bi mu naj služili in ga pomagali preživljati v življenju, sta ga šolala domača gospoda. Gospod župnik ni pozabil, da je bil v tistih časih brez pravega pomena mladeč, ki bi ne znal sigurno sedeč v sedlu sukati meča, metati kopja, streljati iz puške ter nabijati top in možnar.

Franček — že takorekoč mali vitez po izobrazbi in vežbi — je pozdravil miklavška romarja in ju povedel v hišo k materi. Ta se je čudila obisku očeta, ki se je sicer držal doma in se ni podal dalje, nego je segal ropot veržejskega bobna.

Pri Jeruzalemu sta kovala možakarja bojne načrte, ki so bili najlepša godba za Frančka; Vidi pa so poživljali najbridkejše spomine na ugrabitev in turško sužnost. Naj bo Jeruzalem utrdba za celo župnijo Miklavž, je bil zaključek obiska župaika Starihe

in veržejskega »hauptmana«. Župnik bo najel ljudi ter vodil delo, Vida bo dala na razpolago svet in turško zlato, da najeti in prostovoljni robotniki ne bodo preklinjali utrdb, predno bodo gotove in pred njihovim izkušenim — dalekosežnim pomenom.

Kar je miklavški župnik Veržejcem obljubil, je tudi držal. Na jesen leta 1703. je hodil po svoji župniji od hiše do hiše, od enega hrama po goricah do drugega. Povsod je govoril o preteči nevarnosti vpadu Krucev in o potrebi samoobrambe, sicer bodo spremenili madžarski vragovi nemoteno Mursko polje v puščavo. Miklavčani so verjeli svojemu dušnemu pastirju ter obljubili prostovoljno roboto krog nove cerkvice žalostne Matere božje v Jeruzalemu (pozidana 1652), dasi je smešil gospod kaplan Jakob Kopriunšek župnikov strah, katerega mu je vcepil ono staro predeno in tarantalo iz Veržeja, ki vidi v vsakem prekmurskem kmetu tolovajskega Kruca!

Ko so bili delavci deloma naprošeni in deloma najeti, je pomogel gospod Martin Ljutomerčanom, in sicer trgovcem ter kovačem, do zaslužka. Pokupil je vse motike in krampe. Radgona ni zmogla zanj dovolj smodnika. Iz Maribora in Gradca so bile naro-